

og derved bidrage til at hjælpe os over den trange Tid, som Vinteren sikkert vil byde for Underklassen.

Udover disse Bemærkninger har jeg ikke stort at sige om det foreliggende Forslag, hvis Enkeltheder ikke er særlig omfattende, og hvis Formaal, som jeg allerede har anført, er at afvikle de Forhold, der har været etablerede som Følge af Dyrtiden. Jeg vil oprigtigt haabe, at den Forventning, som maa have været grundlæggende ved dette Forslags Udarbejdelse, at Forholdene paa forskellig Maade skulde have bedret sig, saaledes at det, her foreslaas, skulde være tilstrækkeligt, ikke skal blive skuffet. Men jeg vil, som jeg allerede har sagt tidligere, paa mit Partis Vegne forbeholde mig, at der, hvis det skulde vise sig nødvendigt, iværksættes yderligere Foranstaltninger til Imødegaelse af Dyrtiden. Det har tidligere vist sig, at de Forudsætninger, man har haft paa disse Omraader, er bristet. Skulde dette ske, maa vi fra vor Side, hvis Nød og Trang nødvendiggør det, forbeholde os Ret til at fremkomme med en ny Anmodning til Rigsdagen, og jeg vil da haabe, at Rigsdagen ogsaa vil laane Øre til saadanne Krav. Thi det er nu min Overbevisning, at ad den Vej fremmer vi bedst gode og rolige Forhold herhjemme, og ad den Vej bidrager vi bedst til at fremme det, man ogsaa fra konservativ Side vil have fremmet: Produktionen. Skaf Arbejderne en ordentlig Løn for deres Arbejde, og giv Arbejderne den Indflydelse paa Arbejdsforholdene, som tilkommer dem, og De kan være ganske rolig for, at der i Arbejderklassen er den samme Villie til at arbejde og den samme Lyst til at respektere givne Ord og indgaaede Overenskomster, som der altid har været. Men Arbejderne vil ikke og kan ikke finde sig i, at der bliver budt dem en Løn for deres Arbejde, som nødvendiggør, at de skal søge til det offentlige om Hjælp for at faa deres Løn suppleret saaledes, at de kan leve af den. Den Tid maa være forbi. Før Krigen var Lønningerne desværre ikke sjælden paa et saa lavt Niveau, at Arbejderne maatte gaa til det offentlige om Hjælp for at faa deres ringe og alt for utilstrækkelige Arbejdsløn suppleret. Det kan og vil Arbejderne ikke finde sig i længere, og jeg tror ogsaa, de hos Flertallet af den øvrige Befolkning vil finde Forstaelse af, at de har Ret til at faa en saadan Løn for deres Arbejde, at de kan leve anstændigt deraf. Finder disse Bestræbelser tilstrækkelig Til-

slutning ogsaa i Arbejdsgiverkredse, og vil Regering og Rigsdag vise redebon Villie til at hjælpe dem, som er saa slet stillede, at de ikke kan komme igennem med den Understøttelse eller Hjælp, som hidtil er dem ydet, saa er det mit Haab og min Tro, at vi skal komme igennem den kommende Vinter, som jeg frygter vil blive den værste af alle Dyrtidens Vintre, paa en saadan Maade, at Land og Folk kan være tjente dermed. Detskal i alt Fald være mit Ønske, at det maa ske.

Dermed skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling.

Kristiansen: Jeg vil gerne udtale min Tilslutning til det Ønske, der blev fremsat af den ærede foregaaende Taler, at Dyrtidsloven med de Ændringer, som her antagelig vil blive gennemført, bliver optrykt som et Hele. Det vilde have været til overordentlig stor Lettelse for Rigsdagens Medlemmer, om det var sket i det Forslag, her er forelagt. Det er nu ikke sket, men det vil være til overmaade stor Lettelse for de kommunale Raad og for Hjelpekassernes Bestyrelser, om de Ændringer, her antagelig vedtages, bliver optrykt i selve Dyrtidsloven af 1918, saaledes at man samlet har de Paragraffer, man skal administrere. Jeg henstiller, at dette sker, naar Dyrtidsloven endeligt vedtages.

Efter den udførlige Debat, som har været ført i to Dage om det store Ernæringslovforslag, synes jeg ikke, der er nogen særlig Grund til ved Behandlingen af det foreliggende Spørgsmaal at optage nogen stor politisk og saglig Debat om dette, saa meget mindre som det foreliggende Lovforslag jo er lidet omfangsrigt og overordentlig let overskueligt. Taget for sig betyder dette Lovforslag, som det ogsaa er sagt af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, jo saare lidt, i 5 Maaneder kun 7 $\frac{3}{4}$ Mill. Kr. plus Kommunernes Tilskud, der jo udgør $\frac{1}{3}$ af det samlede Beløb. Det er i Virkeligheden et lille Beløb set i Forhold til, hvad der er at gøre. Men dette Lovforslag maa ses i Forhold til og i Sammenhæng med det store Ernæringslovforslag, som er henvist til et Udvalg, og set i Forhold dertil synes jeg, man maa indrømme, at det, der bydes her til kommunale Dyrtidsforanstaltninger, i det hele vil være tilstrækkeligt. Hvis begge Lovforslag vedtages nogenlunde uændrede, som de er forelagte, vil det betyde, at der af Staten stilles til Raadighed 10 Mill. Kr. maanedlig i de 5 Maaneder. Hertil kommer saa endda den Brændselshjælp, som allerede